

TAMMI

A man and a woman in 19th-century attire standing in front of a wooden building and a bridge. The woman is wearing a white dress with a purple sash and a pearl necklace. The man is wearing a white shirt and a tan vest. They are standing in front of a wooden building with a clock tower and a bridge. The sky is blue with white clouds.

PIRJO
TUOMINEN
Charlotan tarina

PIRJO
TUOMINEN
Charlotan tarina

TAMMI
HELSINKI

PIRJO TUOMISEN ROMAANIT

- Vallasrouva, 2020
Opettajatar, 2019
Tulen väri punainen, 2017
Hiljaiset huvimajat, 2016
Varjo vierellä käy (Mailis Sarka -sarja), 2015
Toinen silmä päivä, toinen yö (Mailis Sarka -sarja), 2014
Muistatko Marjatan? (Mailis Sarka -sarja), 2013
Sillkipunos (Mailis Sarka -sarja), 2012
Tuonelan joutsen (Mailis Sarka -sarja), 2011
Perintömaat, 2010
Naistenvalse, 2009
Kotiopettaja, 2008
Maan nälkä (Satakunta-sarja), 2007
Alakuloinen romanssi, 2006
Linnat, 2005
Vihreät oksat, 2004
Kultavainiot (Satakunta-sarja), 2003
Sillat yli joen (Satakunta-sarja), 2002
Itkevät syvät vedet (Satakunta-sarja), 2001
Mies metsätieltä, 2000
Täydellinen nainen, 2000
Kaarina Hannuntytär, 1999
Tulen pojat, veden tyttäret (Kokemäki-sarja), 1998
Kuningasväylä (Kokemäki-sarja), 1997
Suuren joen maa (Kokemäki-sarja), 1996
Hakaniemen kaunis Helene, 1995
Huvila Aurinkorannikolla, 1994
Ylpeät purjeet (Alaska-sarja), 1993
Villit vedet (Alaska-sarja), 1992
Hovikosken valtiatar (Suuriruhtinaanmaa-sarja), 1991
Ruukinkartanon rouva (Suuriruhtinaanmaa-sarja), 1990
Kenraalitar (Suuriruhtinaanmaa-sarja), 1989
Edustusrouva, 1987
Herrasmies, 1987
Jälkeemme kukkiva maa, 1986
Puoliherran huone, 1986
Nukkeleikki, 1985
Puhtaana käteen, 1984
Keskenäinen elämä, 1983
Sinun vuorosi tulee, 1983
Myrttiseppeleet, 1982
Arvoisa rouva Marie, 1981
Tuuliajolla, 1980
Sinisilmä, 1979
Mariaana, Vantaan tytär, 1978

© Littorella Oy ja Tammi 2021

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

ISBN 978-952-04-2255-4

Painettu EU:ssa

HENKILÖT

PERNIÖN MELKKILÄ

Johan Henrik Hästesko, eversti
Beata Helena, everstinna, o.s. von Morian
heidän lapsensa Johan Gustaf (Jean) ja Charlotta (Lotta)
Armand, Jean Gustafin kamaripalvelija
Flora, Beatan kamarineiti
Elin Johansson, taloudenhoitajatar
Abraham Harberg, sotilaspalvelija
Lindholm, asesepä

KEMIÖNSAAREN BJÖRKBODA JA TAALINTEHDAS

Jan Adam Petersen, vuorineuvos
puoliso Fredrika o.s. Wittfooth
heidän lapsensa Johanna Barbara ja Wolter
Emilia Lunden, kamarineiti
lapset Johan Adam, Wolter Napoleon ja Beata Fredrika Charlotta

VIIPURI JA HELSINKI

Anders Johan Ramsay, Savon ja Karjalan läänin maaherra
Carl August Ramsay, senaattori

MIKKELIN VISULAHTI

Elsa von Fieandt, Johan Henrikin äiti
Georg Henrik Jägerhorn, Johan Henrikin velipuoli
Mustion ruukin Lindereitä

MUITA

Renata Nieroth, kreivitär, Beatan äitipuoli Sarvilahden kartanossa
Pernajassa

Carl Axel von Morian, eversti, Beatan veli Ruotsissa

Rouva de la Motte, Haarlan kartanon rouva Perniössä

Kustaan sodan ja Anjalan liiton upseereja

I

1

Kesän ensimmäinen helteinen päivä houkutteli ulos aurinkoon. Pikkuinen Charlotta seisoj Melkkilän kartanon portailla uudessa kesäpuvussaan ja tunki nykerönenänsä juuri avautuneeseen valkoiseen ruusuun.

Samalla asialla oli pörröinen paksu hyönteinen, joka surisi vimmatusti Charlotan korvan vieressä.

”Tuhma!” Charlotta nuhteli tunkeilijaa, joka lennähti loukkaantuneena etsimään toista kukkaa.

Lapsi kohotti kasvonsa auringon hyväiltäviksi. Miten kummassa olivat lumet äkkiä hävinneet, pimeät aamut poissa ja koko kartanon puutarha kukki, tuoksui, surisi ja sirkutti?

Pienet kädet hyväilivät pehmeää kevyttä kesäpukua, jonka äiti oli aamulla pukenut hänen ylleen. Charlotan hoitajalla oli kai ollut muuta puuhaa, onneksi. Aina kun äiti tuli lastenkamariin, Charlotta eli kuin juhlaa. Äiti oli niin kaunis ja tuoksui hyvälle.

Charlotan lemmikki, hassun näköinen mopsi Pontus, oli livahtanut Charlotan ohi pihalle ja juoksi haravoidulla polulla haukkuen pelkästä elämisen riemusta. Charlotta tiesi Pontuksen olevan häntä vanhempi, sillä isä oli tuonut sen meren takaa jo ennen Charlotan syntymävuotta 1775.

Hän kuitenkin tiesi, että täyttäisi jo kolme vuotta elokuussa, jolloin hänellä oli syntymäpäivä. Hän osasi myös näyttää kolme sormea tulevan suuren tapahtuman kunniaksi.

Kun missään ei näkynyt hoitajaa eikä äitiä, Charlotta lähti seuraamaan Pontusta. Koira suuntasi kohti karjakartanoa, joka näkyi kauempana hedelmäpuutarhan takana. Omenapuut olivat täynnä tuoksuvia kukkia, ja vaaleanpunaisia terälehtiä oli pudonnut maahan Charlotan pienten tossujen alle.

Astellessaan yhä kauemmas Charlotta tunsu syyllisyyttä. Häntä oli kielletty menemästä näin pitkälle. Mutta suuren harmaan hirsiseinän luona kutsui kokonainen rivi kullankeltaisia kukkia.

Äiti rakasti kukkia. Charlotta tiesi että lapsen tehtävänä oli poimia niitä äidille. Niin oli lastenhoitaja kertonut iltasadussaan. Olipa hän näyttänyt piirroksenkin, jossa pikkutyttö ojensi äidilleen suuren kukkakimpun.

Pontus oli hävinnyt nurkan taakse ja joutunut juttusille karjakartanon navettakissan kanssa. Sieltä kantautui haukuntaa ja vihaista mouruamista, joka päättyi surulliseen vinkaisuun. Pontus palasi emäntänsä luokse päättään puistellen kuonossaan verinen naarmu.

”Hupsu Pontus!” Charlotta sanoi lohduttaen ja kumartui sitten poimimaan keltaisia kukkia. Niiden varsi napsahti helposti poikki valuttaen valkoista maitoa.

Pian hänellä oli suuri kimppu painettuna rintaa vasten. Kädet olivat muuttuneet ihan ruskeiksi.

”Kotiin, Pontus!”

Charlotta kipaisi puutarhan poikki sen kuin pääsi lyhyillä jaloillaan. Ihan hengästyneenä hän ehti kartanon portaille saakka.

Äiti seiso alimmalla rappusella huolestuneen näköisenä.

”Lotta, minne sinä oikein karkasit?”

Äidin ääni oli vihainen.

Charlotta ojensi suurta kukkakimppuaan hyvittääkseen sääntöjen rikkomisen.

”Herranen aika, lapsi! Mitä sinä olet mennyt tekemään?”

Äiti heitti kukat portaiden viereen ja tarttui Charlotan käsiin. ”Katso nyt käsiäsi! Ja sinun uusi pukusi on ihan pilalla!

Charlotta laski katseensa uuden pukunsa pehmeisiin pömmuihin. Kamalaa! Ruskeita tahroja oli kaikkialla!

Kyöneleet kohosivat silmiin. Hän oli odottanut äidin ilahuttuvan. Sen sijaan hän sai nuhteita ja uusi puku näytti surkealta.

Melkkilän rouva Beatan silmät kipunoivat kiukusta. Harmitti kovasti lapsen tottelemattomuus. Pilata nyt sillä lailla uusi hieno puku, jota olisi voinut käyttää koko kesän.

”Mekkosi on heitettävä pois. Olet ollut oikein tuhma, Charlotta!”

Isä tuli pitkin askelin tallien suunnalta, hiekka narisi askelten alla.

”Älähän nyt, Beata rakkaani! Ei lapsi voinut tietää mitä voikukat saavat aikaan.”

Charlotan leuka vapisi ja nyhkytykset nousivat syvältä vastasta, kun isä nosti hänet syliinsä ja kantoi sisälle. Tyttö painoi päänsä isän olkapäätä vasten. Posken alla oli vain pehmeä paita, isällä ei ollut tänään univormua yllään.

Isoveli Jean Gustaf virnisteli häpeämättömästi Charlotan nyhkytykselle. Kerrankin nuhteita sai pikkusisko, jota yleensä vain hemmoteltiin ja kutsuttiin enkeliksi.

Tiukat sanat sai nyt vuorostaan kuulla lastenhoitaja, joka oli päästänyt tyttösen omille teilleen. Melkkilän Armo, rouva Beata, osasi pitää väkensä kurissa ja nuhteessa. Kiukuissaan hän oli läiskäyttämässä huolimatonta piikaa poskelle, mutta malttoi mielensä, kun puoliso kietaisi käsivartensa hänen kapealle uumalleen ja vetäisi syliinsä.

”Kultaseni, lapsia he kaikki vain ovat!”

2

Melkkilän rälssisäterin päärakennus sijaitsi Perniössä, lähellä Suuren Rantatien ja Kemiöön vievän tien risteystä. Perniön ruukeista vanha Teijo oli samoin rälssisäteri, kun taas muut Perniön kartanoista olivat säteriratsutiloja.

Melkkilän rouva Beata oli omaa sukuaan von Morian. Sen suvun juuret liittyivät Teijoon ja mahtavaan Creutzien sukuun, ja murtumaton sukuylpeys oli peräisin sieltä. Beata oli kasvatettu kunnioittamaan suvun tapoja, mieleltään hän kuului menneisiin vuosisatoihin ja edusti enemmän karoliinista maailmaa kuin nykyistä kustavilaista aikaa.

Beata oli solminut avioliiton Johan Henrik Hästeskon kanssa ollessaan kuusitoistavuotias. Sulhanen oli tuolloin alle kolmenkymmenen ja kuului vanhaan Hästesko af Målagårdin sukuun, joka oli levinnyt Pohjanlahden molemmille puolille.

He olivat sopineet hyvin toisilleen, kauneudestaan kuuluisa Beata ja komea, kookas Johan Henrik. He olivat asettuneet asumaan Melkkilään, joka oli kuulunut Creutzien laajaan omaisuuteen ja siirtynyt perintönä Beatalle.

Johan Henrikin suku ei ollut yhtä rikas kuin Beatan. Kotikartano Mikkelin lähellä oli vaatimattomampi, eivätkä perheen rahakirstua olleet paisuttaneet rautaruukkien tulot kuten

Creutzella. Nuorenparin onnea rahahuolet eivät haitanneet, ja Johan Henrikiä pidettiin todellisena onnenpoikana, sillä varakkuutensa lisäksi Beata oli juhlituimpia kaunottaria Turun seudun maineikkaiden kaunokaisten keskellä.

Melkkilässä Johan Henrik asui keskellä rykmenttinsä miehiä. Hän oli eversti ja Turun läänin jalkaväkirykmentin komentaja, ja Perniössä oli kartanon lähistöllä vanha ja vankka sotilasasutus puustelleineen, sotilassäädyn kartanoineen ja sotamiestorppineen. Ruukkien omistajasuvut ja upseeriperheet olivat solmiutuneet yhteen monin sitein.

Pian avioliiton solmimisen jälkeen Johan Henrik oli rakennuttanut Melkkilään uuden päärakennuksen. Vaikka rakennus oli yksikerroksinen, se oli tavattoman mahtavan näköinen. Vaikutelman sai aikaan korkea taitekatto, joka kätki alleen useita ullakkohuoneita. Pieniruutuisia ikkunoita oli pitkänä rivinä – oli niissä pesemistä piiolla.

Melkkilä oli kansan parissa tunnettu ankaran ja kiivaan kurin paikkana. Enää siellä ei piiskautettu ketään, sillä yleensä Melkkilän emännän katse riitti. Vapauden ajalla aatelilla oli kuitenkin ollut laajat oikeudet kurittaa väkeään. Kartanoiden kurinpito oli höllentynyt niinä aikoina, kun Kustaa-kuningas oli alkanut tehdä uudistuksia, hän oli poistanut suuren osan kuolemanrangaistukseen johtavista rangaistuksista ja kieltänyt kidutuksenkin. Itseltään Kustaa III ei kuitenkaan ollut kieltänyt kuolemanrangaistuksen keinoja silloin, kun ne sattuivat hänelle sopimaan.

Puutarha talon ympärillä laskeutui pengermittäin tulotietä kohti. Tinkimättömän suorat käytävät johdattivat askeleet tasaiseksi leikattujen syreeniaitojen välistä puutarhan neljään kolkkaan, joissa kussakin kasvoi suuri, päivänvarjon muotoon leikattu kuusi. Ne antoivat puutarhalle synkeän ilmeen. Kevään heleys kuitenkin toi eloa lehtipuihin, jotka varjostivat

päärakennusta. Jokainen yksityiskohta oli harkittu ja huolella vaalittu. Käytävät oli haravoitu tarkasti ja koristeltu haravoin loihdituilla hiekkakuviolla, joilla juoksentelu oli lapsilta ankarasti kielletty.

Pikkuinen Charlotta pelkäsi Melkkilän eteistä, sillä se oli pimeä ja kylmä. Sali puolestaan tuntui pikkutyöstä valtavan suurelta. Mutta siellä tapahtui iloisia asioita, kävi vieraita, soitettiin ja tanssittiin. Elettiin ja koettiin onnellisia aikoja, lapsuuden aurinkoisia päiviä ja nuoruuden viattomia iloja.

Silloin, kun Charlotta seisoi salin ovensuussa, peräseinällä sijaitseva muhkea takka näytti katoavan hämärään. Seinät olivat kauttaaltaan harmahtavat, paneeli oli maalattu helmenharmaaksi ja palttinatapetit yksitoikkoisen harmaiksi. Kustavilaisen ajan tyylin mukaisesti huonekaluja oli sijoitettu vain seinustoille. Kulta loisti huonekaluissa ja kauniissa seinäpendyyliissä.

Äiti oleili usein vierashuoneessa salin takana. Se oli hänen lempipaikkansa, siellä hän kirjoitti kirjeitä, laati ruokalistoja ja kävi läpi postin. Siihen kamariin Charlotta meni aina mielellään, sillä siellä tuoksui resedalle ja laventelille. Sekretäärin laatikossa oli piilossa rintasokeria, jota hän ja veli saivat oltuaan kilttejä.

Ikävän voikukkaonnettomuuden jälkeen lastenhoitaja puki Charlotan ylle sinisen puvun ja harjasi tytön tummat hiukset silkinsileiksi. Samalla hän juoruili sisäpiian kanssa.

”Tyttö on liian pieni, ei se ymmärrä mitä me puhelemme”, hän vakuutti piialle.

”Varo silti sanojasi, rouva ei tykkää meidän jutuistamme”, varttuneempi sisäpiika varoitti. ”Pian sinulle tulee muutenkin lähtö, sillä taloon tulee kotiopettaja Charlottaa varten.”

”Ei kai täällä kahta tarvita? Jean-herralla on jo omansa.”

”Tämä neiti kasvaa nopeasti. Ei hänestä tehdä sotilasta niin kuin veljestä. Opettaja tulee ahtamaan tytön pään täyteen ranskaa ja istuttamaan häntä tuntikausia soittamassa tai ompelemassa turhia kukkakiemuroita.”

”Kukkakiemuroita?” Charlotta tarttui sanaan. ”Mama...”

”Charlotta ei saa kertoa äidille yhtään mitään meidän puheistamme. Ne ovat meidän ja Charlotan yhteinen salaisuus.”

Charlolan kasvoille levisi salaperäinen hymy, ja hän nyökäsi. Hän kyllä ymmärsi.

Charlolan päivä oli alkanut huonosti, muttei Jean Gustafkaan sinä päivänä säästynyt moitteilta.

”Poikani, mitä sinä oikein puuhaat?”

Jean Gustaf nosti katseensa kohdatakseen isänsä tuimat silmät. Isä oli niin pitkä, että ulottui miltei taivaaseen saakka, ja hänen kasvoillaan oli kova, ivansekainen ilme.

”Leikin.”

”Ja rikot uusia tinasotilaitasi? Etkö ollenkaan ajattele, että ne on tuotu sinulle Tukholmasta saakka? Kuningas Kustaan eno, itse Preussin Fredrik Suuri, on syynä siihen, että sinäkin saat leikkiä niillä.”

Jean Gustaf tuijotti isäänsä hämmästyneenä. ”Fredrik Suuri?”

”Hänen ansiostaan ne leviävät kuin kulkutauti. Jopa Venäjän tsaarit leikkivät niillä.”

Jean Gustaf tuijotti kahta tinasotilastaan ja purskahti itkuun.

Isä poimi lattialta sotilasraukan, joka oli juuri menettänyt päänsä pojan käsissä.

”Miksi olet katkaissut sen pään?”

”Se on Lewenhaupt. Tämä toinen on Buddenbrock. Nyt molemmilta katkaistiin päät Tukholmassa, koska he hävisivät sodan!”

Johan Henrik nosti poikansa polvelle.

”Poika, ylipäälliköt ja komentajat häviävät kyllä taisteluja, mutta sotien todelliset häviäjät ovat kuninkaita, keisareita ja valtaneuvoksia. Heidän käsissään armeijat ovat pelkkiä käsikassaroita.”

”Miksi sitten mestataan upseerit?”

Isä naurahti.

”Sanopa se, poikaseni.”

Melkkilän rässikartanon saliin paistoi kevätaurinko. Sen säteet kultasivat Beata-äidin hiukset. Ne olivat korpinmustat, mutta juhlia varten ne puuteroitiin lumivalkeiksi. Myös upseerin tuli puuteroida peruukkinsa, ja puuterin valtava suosio olikin aiheuttanut sekä kapinointia että pulaa leivästä, tehtiinhän leipä ja puuteri samasta raaka-aineesta.

Äidin kauniit hiukset olivat nyt valkoiset, sillä hän oli juuri istunut muotokuvansa mallina. Jean Gustaf ei uskaltanut rynnätä äidin luokse ja painaa päätään hänen helmaansa, sillä puku oli siihen liian hieno.

Sen sijaan hän kääntyi isänsä puoleen. ”Kerro, isä, sodasta! Kerro siitä miten isoisä joutui vangiksi ja lähetettiin Venäjälle!”

”Onko se sinusta hauska satu?”

Jean Gustaf nyökytti innokkaasti päätään. Hän oli kahdeksan vuoden ikäinen ja tiesi pian astuvansa itsekin sotilasuralle.

”Kylläpä jalkasi ovat jo pitkät”, äiti huomasi. ”Älä potki sitä tuolia.”

Lastenhoitaja tuli paikalle käsi pienen Charlotan kädessä.

”Charlotta-neiti kuuli täältä ääniä. Saako hän tulla?” arka nainen kysyi ujosti.

”Tule pois, tyttöseni”, Johan Henrik kehotti. ”Veljesi haluaa kuulla sotasatuja.”

Charlotta pudisti päätänsä. Hän ei tykännyt niistä. Sen sijaan hän tepsutti äitinsä luo ja kosketti varovasti silkkistä hametta. ”Nätti!”

”Rakas Johan Henrik, sinä ahdat pojan korvat täyteen sotajuttuja.”

”Hän pitää niistä, ja minä olen eversti, minkä minä sille mahdan?”

Beata nauroi ja katseli rakastavasti perhettään. Hän oli menettänyt toisen poikansa Bernt Oton tämän ensimmäisenä elinvuotena. Siksi nämä kaksi, Jean Gustaf ja Charlotta, olivat hänen silmäteränsä.

Jean Gustaf oli mielissään, koska isä oli kotona eikä harjoittamassa sotilaitaan. Poika kieppui aina isän kannoilla, ja isä sieti sen hyvin, vaikka joskus hermostuikin.

”Kerro nyt”, Jean Gustaf intti edelleen nojaten isän polveen.

”Olkoon menneeksi. Tule sinäkin, Charlotta, olet sotilaan tytär ja vanhaa sotilassukua, joten yritä olla haukottelematta.”

”Isä oli vielä vauva, kun isoisä lähti taistelemaan venäläisiä vastaan”, Jean Gustaf selitti siskolleen isän ladatessa piippuaan.

”Ottiko isoisä sen vauvan mukaan?”

”Kyllä tytöt ovat höpsöjä, eivätkö olekin?”

Isä hymähti. ”Tytöt ovat ihan mukavia, tulet sen vielä huomaamaan.”

Tytöt muka mukavia? Jean Gustaf ei pitänyt puheenaista. ”Kerro nyt!”

”Sitä sotaa sanotaan Hattujen sodaksi. Äläkä nyt kysy, Charlotta, taistelivatko siellä hatut, puhumattakaan myssyistä, ne olivat vain nimityksiä. Hatuiksi sanottiin Ruotsin valtakunnan tärkeimpiä herroja, ja he halusivat palavasti saada takaisin suuret maa-alueet, jotka oli menetetty kuningas Kaarlen aikana. Mutta nämä samat herrat eivät olleet huolehtineet siitä, että sotilailla olisi ollut kunnon aseet ja paljon ammuksia, lämpimät

vaatteet ja hyvät saappaat ja että hevosille riittäisi rehua. Ei sinne päinkään, eivätkä päälliköt ja komentajat olleetkaan koko sodasta yhtään niin innostuneita kuin ne tärkeät herrat. Mutta sotilaat lähtevät kun käsky käy.”

”Miksi?” kysyi Charlotta. ”Jos hevosilla on nälkä, niin ne väsyvät.”

”Älä ole lapsellinen, Lotta, anna kun isä selostaa.”

”Teidän isoisänne lähti kartanostaan Mikkelin luona ja marssi miehineen kohti itärajaa kohdatakseen venäläiset. Minä olin silloin vain puolen vuoden ikäinen ja veljeni Samuel neljän. Lappeenrannan kaupungissa joukot järjestyivät hyviin puolustusasemiin, mutta venäläisiä oli liian paljon ja he olivat liian vahvoja. Suomalaisia oli neljätuhatta ja heitä komensi Wrangel, kun taas venäläisiä johti skotti James Keith. Heille ei voitu mitään. Hengissä säilyneet suomalaiset vangittiin vietäviksi Venäjälle. Lappeenrannan kaupunki poltettiin poroksi ja asukkaat vietiin orjuuteen Venäjänmaalle. Mutta Ruotsissa ei asiasta hiiskuttu sanaakaan.”

”Isoisä kuoli siellä vankeudessa”, Jean Gustaf tiesi tärkeänä.

”Hän oli haavoittunut taistelussa eikä toipunut vankileirin kurjuudessa”, Johan Henrik huokasi. ”Olin liian pieni enkä muista mitään isästäni.”

Charlotta kiipesi isän syliin ja kietoi pulleat käsivarret tämän kaulaan. ”Minun isä on elossa!”

”Olenpa hyvinkin, tyttöseni! Ja minäkin sain uuden isän, kun äiti meni toisen kerran naimisiin.”

”Elsa-mummo!”

”Aivan. Äitini Elsa oli tyttönimeltään Elsa Margareta von Fieandt, ja uusi mies oli Carl Fredrik Jägerhorn af Spurila. Hän on teidän rakkaan setänne Georg Henrikin isä. Minulla ja hänellä on yhteinen äiti.”

”Elsa-mummo!”

”Aivan. Setänne käy usein Melkkilässä, hänet te tunnette oikein hyvin.”

”Hän on kiltti”, Charlotta tuumi, ”tuo aina jotain herkkua Turusta tai Tukholmasta.”

”Mutta hän on syntynyt Siperiassa!” Jean Gustaf väitti.

”Ei hän, poikani, vaan hänen isänsä. Katsokaas, Georgsedän isoisä joutui vangiksi Kaarle-kuninkaan taisteluissa, ja hänet vietiin Siperiaan, missä poika sitten näki päivänvalon.”

Beata oli palannut istumaan taiteilijan mallina, mutta kuunteli samalla miehensä ja lastensa juttelua. Johan Henrikistä oli jo komea muotokuva. Sen on maalannut Nils Schillmark, jonka oli houkutellut Suomeen Viaporin rakennustyömaa. Charlotta ei tykännyt isän kuvasta, sillä isä oli siinä vihaisen näköinen.

”Tuo tarina kuulostaa lapsista varmasti kummalliselta”, totesi Beata. ”Sukusi miehet ovat polvesta polveen jääneet vangeiksi ja viety kauas Siperiaan saakka.”

”Ikävä kyllä se on totta”, Johan Henrik vastasi. ”Sotilaan kohtalo saattaa olla sellainen.”

”Onneksi nyt on rauha”, Beata totesi. ”Ja kuninkaamme Kustaa viihtyy liiankin hyvin matkoillaan Ranskassa tai sisustaessaan linnojaan, puhumattakaan teatterin ohjaamisesta. Hän ei ole mikään soturikuningas niin kuin Kustaa Aadolf tai Kaarle XII.”

”Eipä tosiaan. Luoja meitä siltä varjalkoon!”

Rakkaus on väkevämpi kuin säätyrajat.

Charlotta kasvaa aatelisten äitinsä valvomana, ja hänen nuoruuttaan varjostaa pelko. Isä Johan Henrik Hästesko ja veli osallistuvat upseerikapinaan, minkä Kustaa III saattaa kosta julkisella teloituksella. Myös perheen maine on nyt tahrattu.

Lopulta Charlotta kohtaa Wolterin, joka on jo nuorena perinyt porvarissukunsa ruukit ja valtavan vastuun. Mutta heidän rakkautensa esteenä ovat säätyrajat. Ne heidän on murrettava yhdessä, jotta he voivat tarttua oman elämänsä ohjiin.

Kustavilaisen ja tsaarinvallan kiihkeäsykkeisessä maailmassa muuttuvat niin valtakuntien rajat kuin sovinnaiset tavatkin. Yksi pysyy: rauta, jota tarvitsee sekä sotakoneisto että rauhanajan rakennustyö. Värikylläinen romaani perustuu historiallisten henkilöiden elämään.

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-2255-4

Päälys: Mika Kettunen

Kannen kuvat: Shutterstock